

На лихи прадеди воинственния бясъ
го съ други пориви смениха времената, —
но все е спазенъ пакъ въ сърцето на чедата
юначний, гордий духъ на миналите дни.
Подъ вежди рунтави, като на висини
нависналъ облакъ черъ, се погледъ мълненосенъ
премята: изстъпъ смелъ и ходъ напетъ, поносенъ,
издаватъ сърчността на пъргава снага;
а свития ямрукъ на жилеста ръка
и най-коравий лобъ приплюсналъ би на пита, —
комуто е късметъ изпадвалъ да опита
тозъ чутовенъ ямрукъ, ще помни и ще знай
докато бъде живъ. По околния край
най-много тозъ късметъ родопските помаци
сж имали — безчетъ подпухнали синяци,
по тяхната левентъ отхранена снага,
това би всякому открили веднага: —
синяците шо имъ и тровятъ и разяждатъ
душата, и като че съ въглени подклаждатъ
и тъй отъ вярата подкладена вражда.

Зора зори. Въ зори на тумби изъ града
излизатъ нанавънъ по китните полени
каменоградците, во празнични премени —
мъже, жени, деца. Съ подкрехнатъ на челó
калпакъ, мустачките завили на витло,
тамъ надпреварятъ се скарясани ергени;
а възрастни мъже и старците, въ чохени
шалвари до-земя, по средъ по равний пътъ
полека, въ разговоръ унесени, вървятъ...
Самъ-тамъ прищъпнати се панталони мернатъ,
и алень фесъ, като отъ някъде запернатъ
случайно, измежду калпаци червеней...
А както призори разсветъ небесенъ грей,
тъй грее женска гръдъ отрупана съ гердани;
и рокли, стегнати со сърмени колани,
на дипди спадатъ; на коланъ затыкнатъ пошъ,